

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: V. C. P., narozený X, státní příslušnost X (dále i X), nyní pobytem S.,

zastoupený: JUDr. Ivo Žižkovský, advokát, se sídlem Americká 60, 345 61 Staňkov,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 2.12.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.10.2019 č. j. OAM-506/ZA-ZA12-HA10-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 2.12.2019 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29.10.2019 č. j. OAM-506/ZA-ZA12-HA10-2019, jehož kopie byla připojena, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), a řízení se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.
2. **V žalobě** žalobce namítal, že žalovaný v řízení zásadním způsobem porušil své povinnosti, když jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu (tj. zákon č. 500/2004 Sb.). Rovněž podle žalobce žalovaný nedostatečně zjistil skutečný stav věci a postupoval v rozporu s ust. § 3 správního řádu. Nakonec žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, neboť ten konkrétně neodůvodnil své rozhodnutí, když pouze odkázal na odůvodnění v jiné věci, byť totožného účastníka. S ohledem na výše uvedené měl žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné.
3. **V odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 29.10.2019** žalovaný uvedl, že dne 28.5.2019 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen **ČR**). Následně dne 6.6.2019 poskytl údaje k podané žádosti a sdělil, že je státní příslušník X a je bez náboženského vyznání, není a ani nikdy nebyl členem žádné politické strany a nikdy nebyl politicky aktivní. Je ženatý, má jedno dítě, jeho manželka má povolení k trvalému pobytu v ČR. Z vlasti žalobce vycestoval letecky z X do Moskvy v roce 2001, v tomtéž roce přicestoval nelegálně do ČR, ale neví, přes které státy. V ČR pobýval na základě povolení k trvalému pobytu. O mezinárodní ochranu v ČR žádal poprvé v lednu 2019, tehdy mu azyl udělen nebyl. Aktuálně žádá o udělení mezinárodní ochrany ze stejných důvodů, jako při své první žádosti a dále proto, že zde nemá legální pobyt. Žalovaný dále v rozhodnutí uvedl, že dne 9.1.2019 podal žalobce v ČR první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č.j. OAM-37/ZA-ZA11-2019. Správní orgán vydal následně dne 20.3.2019 rozhodnutí č.j. OAM-37/ZA-ZA11-HA08-2019 o neudělení azylu, které nabylo právní moci dne 10.4.2019. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nebrojil žalobou u příslušného krajského soudu. Žalovaný následně posoudil důvody současné žádosti žalobce, kdy provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Ohledně posouzení důvodů pro podání opakované žádosti žalovaný uvedl, že žalobce při první žádosti označil jako důvod jeho podání legalizaci pobytu v ČR a vyslovil vůli zůstat v ČR se svou rodinou. V nyní posuzované žádosti žalobce do protokolu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu k důvodům své žádosti uvedl, že *žádá ze stejných důvodů jako minule, žádné jiné důvody nemá* (viz č.l.7-8 správního spisu), proto žalovaný znovu upozornil, že žalobce měl svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou, nikoli skrze řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný po shrnutí důvodů neudělení azylu žalobci v předchozím řízení neshledal důvody pro opakované posouzení žádosti žalobce ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť ten neuvedl žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti. Správní orgán konstatoval, že došlo k naplnění podmínek stanovených v ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobcem shledal nepřipustnou, proto bylo v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu řízení zastaveno.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 17.12.2019** uvedl, že postupoval zcela v souladu s platnou právní úpravou – konkrétně s ustanovením § 11a odst. 1 zákona o azylu. Ten jej zavazuje v případě podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany nejprve posoudit přípustnost této žádosti tedy, zda cizinec uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. K tomu je nezbytné provést srovnání s důvody uváděnými v předchozím řízení, což žalovaný řádně v napadeném rozhodnutí realizoval. Odkaz na odůvodnění v jiné věci téhož účastníka, zde konkrétně na materiály z řízení o jeho předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, je v případě řádného postupu správního orgánu nezbytným krokem, zejména jsou-li tyto materiály v kopii zahrnuty do správního spisu, jak je tomu i v nynějším případě. Žalovaný uzavřel, že žalobce v řízení o jeho v pořadí druhé žádosti o mezinárodní ochranu nepředložil a ani správní orgán nezjistil, že by vyvstaly nové skutečnosti nebo zjištění podle § 11 a odst. 1 zákona o azylu. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na správní spis. Závěrem žalovaný konstatoval, že závěry, k nimž dospěl, jsou výsledkem na sebe logicky navazujících úvah, jejichž základem jsou konkrétní podkladové materiály, rozhodnutí je přezkoumatelné a vydané v souladu se zákonem; žalobce postupem žalovaného ani vydaným rozhodnutím nebyl zkrácen na svých právech, a proto bylo navrženo, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
5. **Ze zasláního správního spisu** vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 29.10.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 17.12.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí (č.l. 60 *správního spisu*) bylo napadené rozhodnutí žalobci předáno dne 19.11.2019.
6. Podle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Dle **§ 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu** žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.
8. Podle **§ 11a odst. 1 zákona o azylu** platí: „Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být

vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“

9. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
10. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného z důvodů v ní uvedených. Soud však neshledal žalobu důvodnou s ohledem na níže uvedené.
11. Z výše citovaných ustanovení zákona o azylu vyplývá, že pokud žadatel o mezinárodní ochranu podává opakovanou žádost, stanoví zákon pro meritorní posouzení této žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění, které nebyly bez zavinění žadatele předmětem zkoumání důvodu v řízení o předchozí žádosti [srov. § 11a odst. 1 písm. a)]. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto skutečnosti či zjištění v nové žádosti uvedl. Tvrzené skutečnosti pak dle § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu musejí splňovat i druhou podmínku, tj. že uvedené skutečnosti svědčí o tom, že by žadatel mohl být ve své vlasti pronásledován z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu, či že mu hrozí vážná újma dle § 14a téhož zákona. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně.
12. V souvislosti se splněním výše uvedených podmínek soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7.12.2005 č.j. 4Azs 151/2005–86: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“* NSS dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
13. Z rozsudku NSS ze dne 11. 6. 2009 č.j. 9 Azs 5/2009-65 pak plyne, že hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotně-právní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.
14. V předmětné věci žalobce namítal pouze nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí a nezjištění skutečného stavu věci.
15. Soud se v první řadě zabýval otázkou, zda žalobce ve své opakované žádosti uvedl nové skutečnosti, které bez své viny nemohl učinit předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení, nebo zda v průběhu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

řízení vyšli takové skutečnosti najevo. Žalovaný správní orgán za účelem zjištění skutkového stavu vycházel mimo jiné z tvrzení a informací zjištěných jednak v řízení o první žádosti žalobce vedené u správního orgánu pod sp. zn. OAM-37/ZA-ZA11-2019 a dále ze skutečností zjištěných v právě posuzovaném případě, zejména z listiny založené ve správním spisu na č.l. 7-8 nazvané jako „Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu“. Žalovaný následně porovnal tvrzení žalobce uváděné k právě projednávané v pořadí již druhé žádosti s tvrzeními a důvody, jimiž odůvodňoval svou první žádost o mezinárodní ochranu, a dospěl k závěru, že uvedl naprosto stejné motivy (což i sám žalobce vlastními slovy potvrdil) svého odchodu z vlasti a neochoty se do X opětovně vrátit (tj. legalizace pobytu v ČR a snaha pobývat v ČR společně s rodinou). S uvedeným závěrem žalovaného soud s ohledem na shora zjištěné rozhodné skutečnosti souhlasí.

16. Ze správního spisu (konkrétně z rozhodnutí o původní žádosti ze dne 20.3.2019 č.j. OAM-37/ZA-ZA11-HA08-2019, založeném ve správním spise na č.l. 22-33) soud zjistil, že žalobce v lednu 2019 (první žádost) žádal o mezinárodní ochranu proto, že má v ČR rodinu, s níž zde hodlá zůstat. K důvodům současné žádosti žalobce uvedl: „Žádám ze stejných důvodů jako v minulé žádosti. Jiné důvody žádosti nemám.“ (viz č.l. 11-12 správního spisu). Žalobce byl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a ani poté žádné jiné skutečnosti a informace nedoplňoval. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce k opakované žádosti neuvedl oproti první žádosti žádné nové skutečnosti, které by splňovaly podmínky § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, a tudíž by odůvodňovaly meritorní posouzení žádosti, a současně se v průběhu správního řízení žádné takové skutečnosti či zjištění neobjevily. V takovém případě nelze souhlasit s žalobním tvrzením, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, jelikož žalobce žádná nová rozhodná tvrzení neuvedl, ačkoliv jej stíhá břemeno tvrzení.
17. Krajský soud rovněž nesouhlasí s námitkou žalobce, že žalovaný své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil, když „pouze“ odkázal na odůvodnění jiného rozhodnutí stejného žalobce. K tomu je nutno zejména konstatovat, že žalovaný měl v daném případě v první řadě posoudit, zda žalobce tvrdí oproti první žádosti nové skutečnosti, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání v předchozím řízení. Tuto svou povinnost žalovaný řádně splnil (str. 3 napadeného rozhodnutí) a dospěl v souladu s názorem zdejšího soudu k závěru, že žalobce žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly nové věcné posouzení žádosti (viz výše), neuvedl. Soud proto neshledal v postupu žalovaného žádné pochybení.
18. Soud neshledal nedostatky v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, řádně a v souladu se zákonnými požadavky své rozhodnutí zdůvodnil a přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo.
19. Dle názoru soudu s ohledem na výše uvedené v napadeném rozhodnutí žalovaný správně dospěl k závěru, že s ohledem na nesplnění první z kumulativních podmínek zakotvených v § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu je nutno opakovanou žádost žalobce o přiznání mezinárodní ochrany považovat za nepřípustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona, a tedy nepochybil, pokud řízení o žádosti podle § 25 písm. i) zastavil a žádosti se meritorně nezabýval.
20. Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádnou z žalobních námitek neuznal důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
22. V důsledku dlouhodobé nepřítomnosti Mgr. Jany Komínkové, které byla věc přidělena k rozhodnutí podle rozvrhu práce, o žalobě rozhodla JUDr. Alena Hocká. Tato samosoudkyně zastupuje nepřítomnou Mgr. Janu Komínkovou v souladu s rozvrhem práce účinným od 1.4.2020 dostupným na www.justice.cz.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 8. června 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně